

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Redacció: Guardia, 14, pral. - BARCELONA

Quan serà comprès que el patriotisme consisteix, sobre tot, en fer la pàtria digna?
GABRIEL ALOMAR

Matteotti

Martre del Socialisme! Martre de la Llibertat!
Ahir va complir-se l'any del seu sacrifici. Aquell esperit vigorós, aquell atleta de l'ideal, va caure per fi en mans assassines. Voltat sempre de perills, però ungit amb sobirana valor, l'heroi anava sol entre les feres desencadenades. En mig del desenfrè bestial del bandolerisme erigit en poder, Matteotti, corpulent, amb la rialla als llavis, era l'imatge de la civilització segura de la prevalència de les altes valors humanes, era l'estatua representativa de la Roma augusta, inspiradora de lleis, definidora del respecte degut entre els homes de distint origen i de diversa fè.

Va caure en mans perverses, en mans enduredes en la comissió de tot crim. Quan el sol es ponía sobre l'Itàlia retuda i envilida, la Roma clàssica devenia negra i tenebrosa en la llarga nit del seu suplici. Matteotti va caure, martre del Socialisme, martre de la Llibertat. Un bon record per ell en l'hora dolorosa d'aquest aniversari.

Quan la follia feixista triomfava i la violència devenia llei, els nostres companys es consultaven, perplexes, preguntant quina era l'obligació del moment. Matteotti no vacil·lava. Matteotti responia invariablement: «Lluitem». I va lluitar com un brau. La llibertat es restringia, l'abú es multiplicava, el respecte al dret s'esborrava gradualment i ell repetia: «Lluitem». I com tot home decent, no anava armat, i quan l'atacaren va defensar-se amb els punys i amb les dents. Sense armes vils, va defensar-se fins al darrer instant. I, al morir, va tenir valor per cridar encara: «Em mateu a mi, però no mateu l'idea que hi ha en mi.»

No és morta, no, l'idea que hi ha en tu, noble i generós germà nostre. Des d'aquest costat de la mar llatina que ens separa, nosaltres seguim fidels a la fè socialista i oferim per ella i per la llibertat les nostres vides humils. A les costes de tots els mars tenim germans de fè i de lluita. En tots indrets la teva paraula és compresa. I si no fos per la fè inmarcescible, fora pel teu record inesborrable que repetirem cada dia l'oració fervorosa que dignifica els homes: —Sense llibertat no hi ha civilització. Sense civilització no pot triomfar el Socialisme.

Per tu, Matteotti, pels mils que com tu han mort a la Itàlia avui irredempta, pels mils que us han precedit i que us seguien en aquest calvari penós a tot arreu del planeta, la nostra bandera internacional puja més amunt cada vegada, és vista de més lluny i atrau més i més les mirades dels homes. Si la dolor no coneix fronteres, la pau dels cors no en pot conèixer. Si els barbres no ens comprenen, planyem-los. Més no ho duptis, germà perdut i enyorat! que si sempre no hi hagués hagut un llençatge idèntic per a les més pures idealitats de tots els pobles, avui els socialistes catalans podrien parlar en la llengua pròpia del sacrifici i del teu exemple i tu, company de fè, ens entendries mot per mot. Que aquells que no ens entenen es que no coneixen la parla comú i universal del Socialisme, la parla eterna i fecunda de la sang vessada que lliga als homes de tots els climes i de totes les llengües i els proclama perennement germans.

Deixa'ns, però, repetir en català aquelles paraules tan sentides del vell Turati:

«En nom de tots els companys sincers, plens de dolor; en nom de tots els oprimits, de tots els que han estat víctimes, ho són i ho seràn; en nom del Socialisme que tu posseïes plenament, que l'ocupava totes les hores i totes les coses; en nom dels mateixos assassins, als quals aquesta sang vessada potser algun dia els redimeixi, com la sang de Crist; en nom dels que et conegueren i dels que no et conegueren i t'han conegut ara, massa tard, després de mort [ho dolcíssim amic! oh predilecte afiliat! jo m'agenollo idealment davant dels teus restes martiritzats, que no tornaràn a veure la llum mai més, per o que en l'emoció de l'horrible misteri, facin tremolar, cada dia, cada nit, tots els pèrfits, tots els dèbils, tots els complices, que són legió. I amanyago el teu front, que tants de pensaments elaborava, i sanglotant invoco el teu perdó, si no forem dignes de tu, i proclamo que el sacrifici ens ha regenerat a tots.

«I et proclamo el nostre Mestre i el nostre Heroi».

Els nostres lectors no han d'estranyar que, aparentment, negligim, a voltes, certs esdeveniments d'actualitat, deixant de subrallar-los amb el comentari degut. Però hi han albiradores dificultats insuperables.

Altrament, l'ideari conegut de JUSTICIA SOCIAL i la dignitat civil dels que redactem aquesta fulla, donen la màxima eloqüència al nostre silenci.

Aquest número ha passat per la censura

De la buidor

Els diaris ens donen la bona nova de l'aparició d'una revista de filosofia: *Criterion* es titularà, i estarà dirigida i inspirada, per mans i seny de gent docta, i redactada en bell catalanès.

Visca!
Es aconortador de veure tantes i tan importants empreses de intel·lectualitat, fermes i resistents, justament en aquests temps de desconort, dies en què tot sembla congriar-se contra nostra llengua. Després de JUSTICIA SOCIAL i la *Revista de Catalunya*, apareix el primer *Anuari de Filosofia*, òrgan de la Societat Catalana de Filosofia, també suara constituïda; després surt amb gran embranzida *La Paraula Cristiana*; vé després la magnífica revista *La Ciutat i la Casa*, i la *Gasete de les Arts* compta ara un any de vida; hom funda la biblioteca *Els Nostres Clàssics*, la qual arrela desseguida; després apareix el *Butlletí Biogràfic Català* i la *Revista dels Llibres*, més important, continuadora d'aquell *Butlletí*.

No ens podem pas queixar. Mai la bibliografia catalana no havia estat de tan pes. Gairebé totes aquestes publicacions són solvents i valuoses. I, no parlem dels llibres ni de les revistes de curta existència, ni de les que ja vivien en temps dels catalanòfils Garcia-Prieto, Alba i confreres...

Es curiós, però, que Catalunya no pugui posseir una revista de filosofia pura, incondicionada. L'*Anuari de la Societat Catalana de Filosofia* se'ns presentà com l'òrgan d'una agrupació de tomistes: si per cas hom troba en aquella docta agrupació algun filòsof racionalista hi és ben bé per atzar: una sola veu ofegada en la maror escolàstica. Ara la nova revista *Criterion* apareix inspirada pels freres. Era per ventura, una necessitat apremiant l'aparició de una nova publicació de filosofia catòlica en aquesta Catalunya on apareixen revistes idònies com l'*Anuari de la Biblioteca Balmes*, *Vida Cristiana*, *Estudis Franciscans*, *La Paraula Cristiana*, els *Analecta Montserratensia*, els *Analecta Sacra Tarraconensia* i altres no tan importants, totes elles ben cordialment catalanitzants, i la revista *Razón y Fé*, redactada en castellà, però no pas enemiga dels textos catalans? Aquí on existia la *Revista de Catalunya*, que no repugna pas el pensament catòlic, on l'*Anuari de la Soc. Catalana de Filosofia* representa un altre *debouché* per al pensament cristià de nostra terra?

No voldriem pas semblar antirreligiosos en murmurar d'aquesta abundor de publicacions dedicades a alts estudis religiosos i a especulacions escolàstiques. Ens fem ben bé càrrec que un poble tan copiosament catòlic com el nostre necessita molta literatura catòlica, sobretot ara que la reacció antiliberal i antidemocràtica sembla que impliqui renaixença religiosa i sembla també que impulsi i protegeixi aquesta renaixença: ara seria hora doncs d'escarraçar-se; ara o mai.

Però... el nostre catolicisme és tan analfabet, els nostres catòlics són tan poc amants de la

lectura, que hom no sap pas convence's que tot aquest paperam no serà com prediques en el desert. Es clar, la rèplica ja s'endeuina: Justament aquest analfabetisme és la millor raó de l'adoctrinament, de l'aparició de forces revistes religioses i religiosistes.

Ai de nos, però, que l'analfabetisme catòlic aci a Catalunya és arreu, a dalt i a baix, en el predicador i en el fidel que, gràcies a Deu, s'escolta el predicador com qui sent ploure. Llevat d'escases excepcions, que ens admiren, el clergat en general no serveix, i cada dia serveix menys. Els estudis cursats en els nostres seminaris, estudis que ja per tradició ja són fluixos i deficientes, ara a pre- text, molt enraonat, que cada dia les vocacions són més escasses, encara s'affluïxen i desmereixen més. La oratòria, la literatura, el tracte del nostre clergat no són certament cap esquisitat. Aquests dos anys darrers, que són de major protecció per part de l'Estat, han produït segurament menys fruits intel·lectuals, o de pitjor qualitat, dintre el Catolicisme Català, del que habitualment era tingut com el terme mig de la nostra producció intel·lectual catòlica. Fins els seglars que militen en la literatura catòlica catalana han decandit i degenerat.

Girem els ulls envers una nació on el catolicisme ni cap altra religió no són gens protegides ni amparades, on la democràcia prospera; veiem que passa en el camp de la seva intel·lectualitat religiosa; veiem per exemple el que passa a França. Repassem un resum mensual o tan sols quinzenal de bibliografia general, no ja bibliografia catòlica o religiosa. Veurem una producció catòlica enorme i lluidíssima; un aixam de temes suggestius, l'un més que l'altre; fins en l'hagiografia, que semblava una branca desacreditada de la literatura religiosa, veiem florir-hi llibres deliciosos. Un home que dediqués setze hores diàries a la lectura de sols els llibres bons que a França tracten matèries religioses no podria donar l'abast.

Veiem ara el que passa a casa nostra. La *Revista dels Llibres* ens ofereix en el número primer, ara aparegut, entre altres resums, el resum bibliogràfic de la producció de literatura religiosa de Catalunya durant el que va d'any 1925, tota la literatura religiosa que havem produït els catalans durant aquest sis mesos, tan en llengua catalana com en altres llengües, afegint-hi totes les obres del mateix gènere que foren publicades durant l'any passat i que no poderen ésser incloses en el *Butlletí Bibliogràfic Català*. Tot plegat fan només que setze números, dels quals cal descomptar per anti-catòlics, *Defensa del Esperitismo* de Russell Wallace, i *El Zeud Avesta*, traduït al castellà per P. Guirao. Si descomptem dels quinze números que resten una *Agenda per a l'any 1925*, un *Anuario Eclesiástico*, un *Calendario Agenda del Anuario Eclesiástico*, un *Calendario Josefino*, un *Devocionario parroquial*, un *Llibre de chor de les esglésies ru-*

als i un altre que tracta de *La manera d'ajudar la missa*, llibres i llibretes tsts vuit que ningú gosarà considerar com a literatura religiosa, ens trobem amb sols sis llibres de religió, publicats a Catalunya, en varies llengües, durant el terme aproximad de deu o dotze mesos. Ara bé; anem a veure quines matèries tracten aquests sis tristos llibres. I.—*L'Any Sant*, edició del *Foment de la Pietat Catalana*. II.—*Espiritual Preparació al Sacratissimo Parto de Maria Santissima* (edició Vda. Pla). III.—*Meditacions sobre els Evangelis de totes les Dominiques* (Foment Pietat Catalana). IV.—*Espigas Eucarísticas, Mannojo primero*, per C. Molinos Sabater (Tipog. Catòlica). V.—*El Tesor del Sant Rosari* (Foment P. C. VI.—*L'Exode*, versió feta molts anys ha per Mossen Clascar (Institut de la Llengua Catalana).

No cal llegir les cinc primeres d'aquestes sis obres per a suposar-les cap meravella de poesia ni de ciència religiosa i més aviat aquells títols ens semblen enunciat de vacuïtat o de rutina pietista; alguns d'ells, títols de probables reedicions. Una obra sola es salva de tota la nostra literatura religiosa de enguay, la de Mn. Clascar; i encara no és res més que una traducció oferta al públic amb caràcter de monument literari més aviat que com a llibre de religió.

No val a objectar que no hi ha relació de proporció entre un resum de literatura religiosa francesa i un altre de catalana, encara que aquell siga quinzenal i el nostre siga anyal, ja que la llengua francesa és una llengua lliure i molt extesa mentres que la llengua catalana etc, etc. —Perque el cas és que hi ha una proporció molt eloqüent entre la producció profana i la religiosa d'abds paissos.

Quin buid tan insondable vé doncs c omplir la nova revista *Criterion*? Això deuràn preguntar-se molts catalanistes i molts catòlics que sempre veiem desesperats, amb els braços enlaire, clamant el cel o bé arrancant-se els cabells perque tantes coses fonamentals de la intel·ligència estan sempre per fer a casa nostra.

Ben vinguda, però, la revista nova, i que Deu, la Verge Maria i Sant Josep gloriós li donguin molts anys de vida, amen.

Joan Sacs.

LA FINESTRA OBERTA

NOVA TEORIA SOBRE LA COLORACIÓ DELS PERILLS

El conte ja és antic, d'aquella expedició europea que cerçant trobar antropòlags en l'Àfrica equatorial, i havent acabat les provisions, es va menjar els negres que formaven la carabana.

Sempre que hem sentit parlar del perill groc, ara tan remogut amb motiu dels actuals esdeveniments a la Xina, ens hem recordat d'aquella expedició.

Perill groc? Perill de que la raça groga vingui a espatllar la civilització blanca? Es que l'estàvem adobant nosaltres, aquesta civilització, ara fa deu anys en les trinxeres d'Europa? I, altrament: és que pot constituir un perill per a l'humanitat el que una part d'ella—una part immensa d'ella—retreta per propi natural «i per conveniència aliena», vulgui recobrar el seu lloc i el seu dret a intervenir i influir lliurement en els destins d'aquesta humanitat mateixa?

La burgesia, en construir els fantasmes dels suposats perills que «ella sola pot evitar», s'ha sentit colorista: i ha creat el perill groc i el perill vermell. Un perill de raça i un perill de classe. Perill groc: possibilitat de que grans pobles, d'una capacitat de civilització no superada per la raça blanca, no es deixin continuar explotant per les «grans potències» que els voldrien bloquejar amb llurs factories. Perill vermell: possibilitat de que la classe obrera, d'una capacitat d'organització no superada per l'estament capitalista—més ben dit: que comença allà on el capitalisme fracassa—no es deixi continuar explotant pel capitalisme de l'Estat i de la fàbrica.

El perill groc... Revé a la nostra memòria el conte dels expedicionaris. Quí són els veritables antropòlags? Quin és el perill veritable?

Demés, que els actuals esdeveniments de Xina tenen una doble tonalitat: groc i vermell; Xina i el comunisme. Caldrà assenyalar l'amenaça d'un nou perill: el perill taronja.

Airet

El deure d'aquesta hora

Estem fatalment lligats als grans fets econòmics, no hem d'oblidar-ho mai, i no ens podem sustreure a la seva acció fins que l'estructura de l'actual societat capitalista sigui savia i generosament canviada.

El nostre deure ens apareix, doncs, ben clarament assenyat: Tots els instruments de lluita—sindical, cooperatista, polític—per a la transformació social, han d'ésser posats en joc pel proletariat amb harmònica simultaneïtat i independència, sense que l'acció de cap d'ells enfebleixi la dels altres. Abandonar-ne qualsevol, per la idolàtrica submissió als dogmes metafísics, és viure amb funesta inconsciència, fora del món que trepitgem.

Aquesta fulla és un camp obert. i accepta la col·laboració de tots els homes d'idealitat generosa. Dels articles signats en són responsables llurs autors.

El feixisme en la conferència del treball de Ginebra

Considerem interessant reproduir els següents paràgrafs de una correspondència del delegat obrer a la Conferència Internacional del Treball que se celebrà a Ginebra, Andrés Saborit, publicada en «El Socialista» de Madrid del 1.er de juny:

«Por 67 votos contra 32 ha sancionado la Conferencia del Trabajo la presencia en sus deliberaciones del delegado obrero señor Rossoni, diputado fascista y secretario de las Corporaciones sindicales italianas.

El primer año, en 1923, el delegado fascista fué admitido por 63 votos contra 17. Muchos delegados obreros se abstuvieron y no votó con nosotros ninguno gubernamental. El año 1924 hubo 55 votos en pro de la admisión con 33 en contra. Hoy hemos alcanzado 32 votos en contra por 67 en favor. ¿Es un triunfo para el fascismo? No. En la Conferencia hay 143 delegados, de los cuales sólo 67 han aprobado, faltando cinco votos para obtener la mayoría absoluta. Debe advertirse que este año se decide esta cuestión la primera y que hay representados 46 países, mientras el año anterior sólo hubo 40.

¿Quiénes han votado a favor del fascismo? Los patronos de Africa del Sur, Alemania, Argentina, Australia, Austria, Bélgica, Bulgaria, Chile, Cuba, Checoslovaquia, Dinamarca, España (en su nombre el señor Junoy), Estonia, Finlandia, Francia, Gran Bretaña, Hungría, Italia, Letonia, Noruega, Polonia, Rumania, Suecia, Suiza y Yugoslavia. Es decir, de 67 votos, 25 fueron de patronos, que de haberse abstenido, por tratarse de un problema de dignidad, hubiesen dejado reducida la cifra de adhesiones al fascista a 42, que es en realidad la que alcanzó de los Gobiernos, puesto que dejaron de votar en su favor 38 delegados gubernamentales. Nos parece que la lección recibida por el fascismo ha sido dura.

Los delegados del Directorio militar español, señores Gascón y Marín y conde de Alta, votaron en favor, así como los delegados de Bulgaria, Bélgica, China, Japón, Gran Bretaña, Hungría, Rumania. También lo hicieron en favor del delegado de Mussolini los representantes de las siguientes Repúblicas europeas i americanas: Brasil, Cuba, Colombia, Chile, Checoslovaquia, Francia, Finlandia, Nicaragua, Polonia, Portugal, Suiza y Venezuela. Como se ve, casi todas las Repúblicas han votado con Mussolini.

En cambio, se abstuvieron los delegados de los gobiernos de Africa del Sur, Alemania, Australia, Austria, Canadá, Dinamarca, Estonia (uno de ellos), Grecia, India (uno de ellos), Irlanda, Letonia, Lituania, Luxemburgo, Países Bajos (uno de ellos), Paraguay, Perú, Siam y Suecia. De esta relación resulta que 18 Gobiernos tienen reservas contra la manera como ha sido elegido el delegado obrero fascista, y por tenerlas, a pesar de estar en el salón de sesiones, se abstuvieron de votar en su favor. Los países que lo hicieron en pro fueron 20. ¡No nos parece que las cifras sean para envanecer al «duce»!

El año anterior en Inglaterra había Gobierno laborista, y los delegados de aquel país se abstuvieron. Este año los delegados conservadores de Inglaterra han votado en pro.

Toda la Delegación del Canadá votó en contra o se abstuvo. Dos patronos sólo votaron con los obreros: los de Africa del Sur y el Canadá.

Un delegado gubernamental —el único— de las Repúblicas de lengua española votó contra los fascistas: el doctor don Agustín Araya, que nos libró a los sbero-americanos con su honrosa excepción de aparecer a los ojos de los países norteyos y escandinavos como insensibles ante las violencias que se cometen en Italia.

Con verdadero júbilo pasamos revista cada año al número de países de América que vienen a estas Conferencias. Como

hermanos acogemos a los delegados obreros de aquellos países, pocos por desgracia, que van incorporándose a esta magna obra social i progresiva. Pero confesemos también que sentimos una gran desilusión cuando analizamos la labor que los delegados gubernamentales de América realizan. En las Comisiones votan lo más reaccionario; en el salón de sesiones niegan la lucha de clases, escatiman las medidas de protección para los obreros y aplauden al fascismo.

Nos explicamos que los países aliados en la guerra hayan sancionado los deseos de Mussolini. Nos explicamos otros votos que el lector comprenderá no podemos analizar con libertad. Pero las Repúblicas de América! No. Esos votos no nos los explicamos ni se los explicarán muchos trabajadores.»

JUSTICIA SOCIAL

és l'únic periòdic de la nostra terra que recull en un sol ideari tots els desitjos del poble

Contesta a En Lluís Ricart

Lluís Ricart, en el «Correo», que de «Catalán» solament en té el nom, publicà un article titulat «Els Dependents contra la «Federació de Dependents» el dia 27 de maig.

Si el company Ricart llegeix el setmanari JUSTICIA SOCIAL i s'entera del contingut d'un article meu: «Contesta al Sr. Snomen» tal vegada no estarà del tot content de l'actiu poc digna de l'aludid senyor.

La primera cosa que es necessita per insertar un article de combat és ésser noble i sincer, i que no busqui subterfugis valguent-se de conceptes falsos. Si això es fes, s'evitaria que les polèmiques periodístiques arribessin al grau de baixesa que arriben i demostren l'incultura dels que les sustenten ja que, la majoria de les vegades, començant per discutir una idea s'acaba fent-s'en una qüestió personal i llavors, enlloc de donar llum a la discussió es dona el trist espectacle d'uns fanàtics grollers irreconciliables que s'esbraven omplint les planes destinades a informar al públic a dirigir-se insults i grolleries. Aquesta deu ésser l'ètica del Sr. Snomen al combatre la «Federació de Dependents de Catalunya» ja que, d'altra manera no s'explica el seu article.

El company Ricart, si bé discrepa de l'opinió que feu que ingresséssim a l'«Internacional d'Amsterdam», ens combat noblement expressant el seu parer d'una manera digna i respectuosa, sense llençar calumnies ni dir mentides —tal com tenen d'exposar-se els personals punts de vista— procurant de no caure al nivell d'inferioritat que demostren l'intercal·lar en els articles l'insult groller i la falsetat indigna.

La bona fe que transpuen de les vostres ratlles—company Ricart—em porten a escriure aquest segon article, per avisarvos que el vostre article pot restar entelat si feliciteu al Sr. Snomen i si vos deixeu reliscar amb fragments tant sucosos: «la Federació, que tant toçudament persisteix en l'error, vorejant la hipocresia encobridora d'unes males arts, renyides amb la nobleza i desprendiment, que ha de caracteritzar en tot moment la joventut catalana.»

I ja que sou catòlic—una de les varies interpretacions de la doctrina de Crist—i parleu de la democràcia —democràcia que gracies a ella ingressarem a l'«Internacional d'Amsterdam» vostre pregunto—i espero resposta: Els catòlics poden ésser demòcrates?

Jordí Arqué

Correspondència de Redacció

F. J.—Manresa.—Regraciem lletra. Us escriurem. Salut!

S. M.—Ciutat.—La primera part del vostre article creiem que ja fou publicada a JUSTICIA SOCIAL i, demés, la vegorem en un diari del matí.

Ofrena

Després de llargues absències plenes d'amorós neguit, mon cor et du les essències dels enyors que hi han florit.

Les flors que jo t'ofrenc són esblaimades; llurs perfums s'han mesclat amb mos sospirs. Reviva-les, amor, amb tes besades pures, flairoses com un pom de llirs.

Febril, jo t'enllaç i sent que d'inquietud tremoles guaitant, amb tristor silent, com somriu el sol ixent en el plor de les coroles. I em preguntes amb recel: «Ton cor em serà fidel?» No és caprici del destí nostre amor, amada mia. Si t'vaig trobà en mon camí, és que jo vers tu venia. Quan mon cor et vaig obrir, dolç, ton cor em responia, i un lleu vel de serenitat en tos ulls clars relluia. Si mai el destí volgués rompre el llaç que nostre bes d'aquell dia fou etern, com les amors de Natura, també la nostra amor pura floriria en mig l'hivern.

Salvador Albert.

(Del llibre «OPALS», recentment aparegut).

Edicions de JUSTICIA SOCIAL

S'ha posat ja a la venda a tot arreu el SEGON NÚMERO de les

Edicions de JUSTICIA SOCIAL

Publica sencera la gran obra de H. G. Wells, apareguda en diversos fulletons d'aquest hebdomadari, traduïda pel company J. Roure i Torrent,

Aquest diantre de sabatots!

L'interès amb que han estat seguits els fulletons, augura un veritable èxit del segon número de les

Edicions de JUSTICIA SOCIAL

que forma un fullet de 54 pàgines de text, imprès en paper verjurat. Només costa 30 cèntes. Feu tot seguit les comandes.

Company! Propagueu l'obra de H. G. WELLS

Aquest diantre de sabatots!

Lletres al Director

La Crisi de l'Indústria tèxtil

Insistent

El mal com hem dit és greu i en molta part en tenen la culpa els mateixos elements patronals que amb el seu desmesurat afany de lucre han tirat a perdre la serenitat i el bon nom de la indústria de Catalunya tants anys honradament sostinguts arreu del món.

La indústria fabril i tèxtil de Catalunya abans de la guerra, era un dels factors més importants de la riquesa i l'economia del país. Ultra els mercats de províncies, que consumien periòdicament grans stoks de gèneres, nombrosos mercats de sud-Amèrica, Itàlia, Rússia, Índia i Balkans, eren patrimoni de Catalunya que enviava amb periòdica regularitat grans carregaments de paques de fil i teixits de cotó, llana i seda i gèneres de punt amb els seus derivats en les indústries dels aprestos i el ram de l'aigua com les tant famoses franeles, mantes, els pintats i els estampats, competint durant molts anys amb els similars de les mes renomades manufactures d'Anglaterra, Alemanya i França.

Vingué la guerra del 1914 i degut a la neutralitat d'Espanya a Catalunya vingué una època de fúria boja per a les indústries. Degut al bloqueig dels submarins alemanys Anglaterra

i França és trovaren que no podien exportar gèneres i demés, degut a que els homes és necessitaven com pa beneït per a omplir les trinxeres i contenir les hordes que avançaven sobre París, les poques fàbriques d'indústries civils que funcionaven manades per dones no donaven l'abast pel consum nacional la qual cosa aprofitaren els nostres fabricants. Llavors vingué aquella època de fer els diners a cabassos que hom creia duraria sempre i que si hagués sigut aprofitada com calia hauria portat a l'indústria i al comerç de Catalunya un prestigi i patrimoni de potencialitat de primer ordre, però no fou així; en aquella època als nostres fabricants i comerciants res-els féia l'honoradesa i l'honorabilitat de l'indústria llur. Ells veien només que la sort els era favorable per fer-se barba d'or, fos com fos, sense pensar que amb la seva ambició i amb el seu desenfrenat afany de lucre tiraven a perdre les fonts de riquesa i de producció del país i que aquella època de goig i de benaurança és convertida mes tart en llargs anys de calamitats i misèria.

Ah! no s'en recorden ells de la manera no gaire neta com es feien les seves avui fabuloses fortunes, amb aquelles trameses de paques de fil tot borra dissimulada per la forta torció, aquelles expedicions de calçat de roba i cartró, de teixits prims com

vels de seda i de robes i drils amb poques passades però arreglats amb l'aprest; quan demanaven sedes de primera qualitat les treien dels recons dels magatzems, els teixits i peces pintades o estampades (com percal cretona i teixits fins), amb colors poc sòlids i dolents i, com si això no fós prou, el gran orgull de negar tota mena de crèdit fins als clients més antics.

Mentre ell s'enriquia d'una manera fabulosa els pobres obrers que menaven les màquines de filar, les contínues de reort, els batans, els cilindres, els telers i les barques de tint, es morien de gana perquè els jornals eren misèrrims per a adquirir els queviures encarits perquè acaparadors desaprensius burlant les lleis i els decrets de la Junta Central d'abasteixements, els enviaven en bocois fent-los passar per vi a França, Anglaterra i Itàlia que els ho pagaven a pès d'or.

Prop l'acabament de la guerra i com a conseqüència de la mateixa, degut als dolors soferts per la humanitat i als desencantaments donaren la sang en els camps de batalla per uns falsos ideals i degut també als aconteixements de Rússia es plantejaren arreu amb inusitada intensitat els grans problemes socials reclamant amb insistència radicalíssimes millores que estribaven en la rebaixa de hores de jornada i en augments de salari.

La implantació de la jornada de vuit hores, més que els augments de salari els fou per als nostres fabricants lo mateix que una punyalada, veritablement hi havia gran diferència d'aquells temps en que els treballadors es conformaven en treballar dotze hores per un grapat de beses.

En acabar-se la guerra les nacions que havien tingut el predomini del comerç mundial dedicaren tots els seus esforços per a reconstruir llurs indústries devastades o paralizades; especialitzar i reformar la maquinària i utilitzar i implantar nous medis de treball per a fomentar la producció, pugnant per a reconquerir aquells mercats d'exportació que havien tingut d'abandonar durant la guerra, mentre els nostres fabricants perdien miserablement el temps en volguer donar la batalla a les organitzacions obreres per misèrrims augments de jornal.

I avui ens trobem amb que aquells mercats d'exportació de Itàlia, Xina, Rússia, Índia, Amèrica i Balkans i Holanda gairebé no existeixen ja que escarmentats del mal serviment dels seus proveïdors durant la guerra han montat manufactures i fàbriques immenses amb escolles d'ensenyament tècnic i nous mètodes de treball que donen per resultat més producció a més baix preu i les proveïdores de la guerra, com França i Anglaterra, amb tot i les duanes, donant llurs productes de manu-

factura tèxtil competint en preu amb els productes d'aquí.

I a més d'això, degut al desballestament econòmic, l'altura i fermesa de preus i la manca absoluta de crèdit, el mercat de províncies és molt feble, puix els comerços només fan les comandes mes justes i només tenen existència pel dia.

I heu's-aquí que això fa que hi hagi un gran excés de producció que elaborat amb primeres matèries cares i jornals elevats forçosament s'ha de vendre car, que no se sap com fer consumir i mentrestant les fàbriques es passen i la misèria cundeix arreu amenaçant amb envair-ho tot.

Fa uns dies que la premsa publicava un discurs bastant significatiu pronunciat per un professor en l'acte de un inaugural de curs de la classe de la teoria del teixit de l'escola industrial de Manchester, en el qual, entre altres paraules es deia que per a conjurar l'enorme crisi de l'indústria en general per que atrevessen moltes nacions del món es fa necessari aplicar a les mateixes nous regims i camins, perquè els coneixuts fins ara ja han passat de moda. Les indústries s'han de emmotllar a les noves modalitats que tendeixen a fer menys costosa la mà d'obra a l'abaratiment de les primeres matèries a la modernització de maquinària i utilitatge, a l'adopció de personal apte i amb vastíssims coneixements pràctics i teòrics i a procurar un rendiment de producció lo més elevat possible.

La qüestió principal i la més «climàtica» de les que contribueix a gravar actualment la indústria tèxtil és l'encariment de les primeres matèries. La principal d'aquestes és el cotó. Com tothom sap, el cotó és d'importació estrangera, que es cull en països de clima favorable, com Egipte, Índia, Africa, etc. Amèrica del Nord i d'algunes plantacions del Brasil i Mèxic que per la seva mitjana i mala qualitat no tenen importància. Abans de la guerra, quan la indústria tèxtil no estava tan estesa com ara, el cotó com que sobrava anava a dojo i a preus baixos, però després en desentrotllar-se l'indústria en tanta països amb tanta o més poixança que aquí feu que ells acaparessin bona part del cotó provocant amb això una reacció tant forta en el mercat de cotons que desseguida es traduí en un alçament accelerat dels preus, acabant-los de gravar més i més amb els transports, els fletaments i els aranzels que han augmentat en un 200 per cent des d'allavors. Si és pogués aconseguir prescindir dels disponibles del mercat de Nova York Liverpool i Alexandria i posar mà al cotó plantat en el nostre país la qüestió estaria quasi del tot resolta, com sembla que ho serà si donava resultat les plantacions que per via de assaig se estan fent a Andalusia i altres llocs.

Les demés qüestions són secundàries, per a la modernització de maquinària, hi han estocs abastament per a fomentar la producció hi ha molts viatjants, i per a obtenir personal apte i al mateix temps que amb pràctica amb coneixements de teoria és poden fomentar i multiplicar les poques escoles industrials que hi han amb altres similars de les que hi ha implantades arreu del món.

I així no cal dir que la indústria reaccionarà i poc a poc tornarà a portar la prosperitat i el treball en els centres industrials.

Salvador Majó

Obra nova

JOSEP PLA

COSES VISTES

1920-1925

Contes - Retrals - Impressions de viatge - Capítols de novel·la Paisatges.

PREU: 4 ptes.

EDICIONS DIANA
Rambla de Catalunya, 125
BARCELONA

S'ha de publicar
A l'Ombra del Camí
libre de poesies de
EMILI SALETA I LLORENS
amb un próleg de l'
IGNACI IGLESÍAS
... A l'Ombra del Camí col·loca al seu autor en un lloc distingit entre l'estel de lírica de les noves promocions que s'ha donat a Catalunya.
Primer paper de fil ornada amb botxos
5 ptes.
Es ven a totes les llibreries

Unió Gràfica
Societat Cooperativa de Producció
Aquesta institució, genuïnament obrera, és un experiment viu d'emancipació social i econòmica. Té dret, doncs, a la solidaritat de les gentes similars i a l'ajut de tots els homes progressius.
Tribut d'Impost de tota mena d'urbanització, etc. interior
BARCELONA

El nostre lector no ha d'oblidar que aquest número de JUSTÍCIA SOCIAL ha estat revisat per la censura governativa

Obrers del camp!
Llegiu i propagueu
"LA TERRA"
SETMANARI POPULAR
PORTAVEU DE LA «UNIO DE BASAIDES DE CATALUNYA»
Es publica cada dissabte. 15 Cts.
Redacció i Administració: Carers, 12, 1.
BARCELONA

Company: Si sentiu les inquietuds que dignifiquen la condició humana dels oprimits, propagueu
JUSTÍCIA SOCIAL
període socialista català.

"ACTIU COOPERATISTA"
revista de la Federació de Cooperatives de Catalunya
Articles doctrinals sobre cooperació: El moviment cooperatiu a Catalunya i a Espanya: Problemes socials relacionats amb la cooperació.
APAREIX CADA QUINZENA
Suscripció anual: 4 ptes.
Redacció i Administració:
Amara, 11 bis. - (Catalú)

Treballador!
Signes dignes de la teva condició humana!
Com a home, t'has de sentir ciutadà i laborer amb el socialisme per l'adveniment d'una societat millor.
Com a productor, t'has d'aplegar dins les organitzacions obreres, i treballar pel millorament immediat dels teus germans.

Què fas pel millorament de la nostra societat? Com contribueixes al manteniment de la premsa socialista i obrerista?

Noves i documents

BARCELONA.—La Societat Vegetariana Naturalista de Catalunya realitzarà aviat una excursió col·lectiva a València.

SUECIA.—**Reducció de l'exèrcit.**

Després de llargs dubtes parlamentaris precedits per laborioses gestions de les Comissions, ha sigut per fi aprovat el projecte de reducció de l'exèrcit presentat pel Govern socialista de Suècia amb lleugeres modificacions proposades pels liberals. El plan va ésser adoptat a la primera Cambra (Senat) per 85 vots contra 00 i a la segona Cambra (Congrés) per 137 vots contra 80.

Les despeses anyals previstes en la llei aprovada sumen 107 milions de coronas (uns 100 milions de pessetes). Aquestes despeses sou reduïdes en 31 milions de coronas amb respecte al que costava l'exèrcit aquests darrers anys. Les divisions que eren sis, seran no més quatre. Els regiments d'infanteria seran vint en lloc de vint i vuit. El temps de servei que oscil·lava entre 175 i 330 dies, queda reduït a un màxim de 280 dies i un mínim de 140.

El servei de marineria i artilleria de costes que durava 225 dies, en durarà no més 200. El Govern, però, ha transigit en mantenir l'acord del Reichstag de 1924 de concedir un crèdit de 24 milions de coronas per la construcció de noves unitats navals durant el present exercici, qual acord havien impugnat els socialistes en la anterior legislatura.

SUISSA.—**Els segurs socials.**

En el Consell Federal de Suïssa, el diputat Rothenberger, amb l'ajut de socialistes i radicals, va proposar que els 250 milions que encara recaptava l'estat com a producte de un impost especial creat durant la guerra per a atendre les despeses de mobilització fossin aplicats a fomentar els segurs socials de vellesa, inutilitat, mort, etc. etc.

La proposició ha sigut objecte de un referendum popular en els 25 cantons de Suïssa, el qual ha donat el resultat següent: en pro, 280.746 vots; en contra, 384.275. La proposició de Rothenberger ha sigut doncs, rebutjada per més de cent mil vots de majoria, però la votació representa una manifestació de la gran vigoria que tenen les idees socialistes a la República Helvètica. En totes les poblacions importants com Zurich, Berna, Ginebra, Basilea, etc. hi hagué grans majories a favor de la proposició socialista. Pod dir-se que aquesta ha sigut rebutjada pel vot de la població rural i en, gran part, per l'influència femenina.

ALEMANYA.—**Despeses militars.**

Els diputats socialistes han organitzat una viva oposició contra el projecte presentat al Reichstag per al sosteniment de les milícies anomenades Reichswehr i han anunciat que destruirán l'aprovació del projecte en els diferents períodes de la seva tramitació. Resulta que el cost del Reichswehr ha anat creixent any per any havent assolit ja la xifra de 4 mil marcs per unitat ço que suposaria un total de 3200 milions de marcs si hagué de sostenir-se el contingent de abans de la guerra.

Ara es proposa que els tinentis tinguin paga de capità i resulta que hi ha una tal abundor de oficials que podrien comodament dirigir un exercit viu vegades major. En 100.000 homes es conten 20.000 oficials de diverses graduacions i 3.695 suboficials o sigui la quarta part del total. En 1914 hi havia un cavall per cada quatre homes i ara se en conten 40.000 per cent mil homes. Entre altres demostracions dels abusos que es cometen hi ha la de que figuren 111 directores de bandes militars en un exercit de cent mil unitats.

El total que demana el Govern per al sosteniment del Reichswehr son 726 milions de marcs. Per un poble que estigés amb avui Alemanya aquesta xifra és una enormitat. Els socialistes combaten aixímateix els crèdits militars al Reichstag de 3.700.000 marcs per a la construcció de un nou creuer, 8.200.000 marcs per a cinc destructors i 4.000.000 per l'armament d'aquests vaixells. Com es veu, els nacionalistes alemanys aprofiten l'actual preponderància llur en les esferes governamentals per a restablir en lo possible les forces militars de l'imperi. Per altra part la milícia nacional ha sigut sovint utilitzada per a contribuir en manifestacions marcadament monàrquiques i en actes de desafeite a la bandera republicana.

L'evitència aportada pels socialistes sobre aquests extremes i la denúncia per ells formulada de que el Reichswehr havia rebut quantiosos donatius en metalle i en espècie de diverses

empreses capitalistes han enusat una gran impressió arreu i sembla que servirán per a contenir les ambicions abusos dels nacionalistes i reduir considerablement les despeses militars d'Alemanya les quals, com diuen els socialistes, en la situació actual serixen no mes per a arruinar el poble treballador i obligar-lo a sostenir un instrument que no pot tenir eficàcia combativa per la defensa nacional i ha de servir únicament per a combatir les aspiracions populars.

AUSTRÀLIA.—**Victòria socialista.**

El dia 30 de maig varen celebrar-se eleccions generals a l'estat de Nova Gales del Sur. El sistema de representació proporcional és aplicat dividint-se l'estat en 24 col·legis, nou dels quals elegixen cinc diputats i els restants quinze, tres cada un. Les darreres eleccions varen celebrar-se en març de 1922 quan varen unir-se els progressistes i nacionalistes conseguint derrotar el govern laborista que presidia Dooley. Ara aquests partits confiaven tenir una nova victòria i l'havien ja començada a anunciar quan, amb gran sorpresa s'han trobat amb resultats ben diferents. Els telegrames del dia 1.º de juny indiquen que el total d'electors era de 1.337.000 dels quals se n'havien ja contat 880.000 corresponent mes de la meitat als socialistes. Les dades que maucauen no podien ja pendre la majoria absoluta dels socialistes en el parlament que el componen 90° diputats. La composició era aleshores així: Socialistes, 46; nacionalistes, 31; progressistes, 8; independents, 2. Mancaven tres llocs per classificar, dos dels quals s'esperava que correspondrien als socialistes. Tindrem, doncs, novament govern socialista a Nova Gales del Sur i probablement aviat el tindrem també en el Govern de la Federació australiana.

ESTATS UNITS.—**Danys per incendis.**

Les dades publicades pel president del *National Board of Fire Underwriters*. Mr. H. A. Smith, són dignes de ésser conegudes per les xifres horribles que contenen. Durant l'any 1924, les pèrdues causades a la propietat per incendis s'elevan a 549 milions de dollars (3.766.140.000 pessetes). Aquesta proporció anual és doble que la de 1913 i equival a 3 1/2 vegades la suma que paga anyalment la Gran Bretanya per deutes de guerra als Estats Units.

Amb raó diu Mr. Smith que això amenaça la prosperitat nacional. Les companyies sostenen mes de 150.000 agents locals de segurs contra incendis. Les despeses de personal de les companyies s'elevan a 267 milions de dollars anyals ço que absorbeix el 46,7 per cent del total de primes. La propietat no assegurada que va sinistrar-se en 1924 és en total de uns cent milions de dollars.

Cal tenir en compte que les pèrdues materials de 1924 varen anar acompanyades de la pèrdua de 15.000 vides humanes. I cal tenir mes en compte que no és l'etzar la causa de tants incendis. En 1924 més de 1100 sinistrats foren suspectes de ésser intencionat i d'aquests 228 foren confessats i convictes distingint-se en aquesta tasca el personal estranger de significació radical. Mr. Smith no diu quin llei de radicalisme és aquest que converteix els homes en incendiaris.

FRANÇA.—**El lleure dels obrers.**

El Ministeri del Treball de França té establert un servei per a registrar la forma com els obrers empen les hores de lleure que els hi deixen llurs quotidianes ocupacions. En el Butlletí de Ministeri s'han publicat qual-

ques dades de los quals extraiem les següents:

Als obrers de París que volen consultar obres tècniques i científiques solen acudir a la Biblioteca del Conservatori d'Arts i Oficis sostingut per l'estat. El nombre de lectors de les darreres hores de la tarda i primeres del vespre fou de 11.878 en 1920, de 12.128 en 1921, de 10.549 en 1922, i de 7.108 en els primers sis mesos de 1923. Les catorze biblioteques municipals de París, han prestat en 1923, 1.433.093 volums per a llegir a domicili qual xifra és superior en un 11 per cent a la de 1913.

Les biblioteques dels 76 municipis dels voltants de París han prestat en 1923, la suma de 325.933 volums contra 226.028 en 1913 ço que representa un augment de 44,2 per cent. Les biblioteques departamentals registren també un considerable augment dels llibres prestats als treballadors.

Les companyies de ferrocarrils han organitzat i continuen encara organitzant biblioteques circulants i fixes per a llurs obrers i empleats. Els ferroviaris demostren l'utilitat d'aquestes biblioteques fent cada un un major dels llibres que contenen. En general, a França, pot dir-se que era plenament justificada l'al·legació de la classe treballadora, al reclamar la jornada de vuit hores, de que aspirava a tenir lleure per a instruir-se i cultivar el seu esperit.

GRECIA.—**Les relacions amb Iugoslàvia.**

Conduent el tractat d'aliança existent entre Grècia i Iugoslàvia, gestions foren iniciades per a concertar un altre tractat que mantigués la cordialitat i harmonia entre les dues nacions veïnes. Les exagerades pretensions de Iugoslàvia han obligat a Grècia a suspendre les negociacions esperant trobar més bona disposició un altre dia.

Iugoslàvia reclama que el ferrocarril que va de Ghevgheli a Salònica sigui considerat com una extensió de la línia de Belgrado Ghevgheli i que passi per conseqüent, tota l'exploració a llurs mans substituint tot el personal actual. Reclama aixímateix absolut control de la zona que el ferrocarril travessa la qual passaria a ésser administrada per Iugoslàvia. També vol una ampliació de la zona neutral de Salònica.

Grècia no pot accedir a aquestes exigències i oferiria en canvi donar tota mena de facilitats i garanties a Iugoslàvia per a l'us d'aquest ferrocarril establiment a l'efecte una convenció especial i nomenant un arbitre per a decidir qualsvol dificultat que pogués ocórrer en l'interpretació de les clausules. És lamentable que Iugoslàvia sostingui tan excessives pretensions car la pau dels Balcons depen molt de l'amistat d'aquestes dues nacions sense la qual perd tota estabilitat i garantia.

Afavorint l'impresma de JUSTÍCIA SOCIAL. ajudeu el nostre setmanari.

El Treball és anterior al Capital, i independent del mateix. El Capital és sols el fruit del Treball, i mai hauria existit sense ell. El Treball és superior al Capital i mereix molta més consideració.
ABRAHAM LINCOLN

Als companys que expontaniament ens ajuden amb llur col·laboració, hem de pregar-los vulguin fer-se càrrec de la limitació de l'espai disponible i no oblidar mai les restriccions imposades per les actuals circumstàncies. Interessa que per a facilitar la nostra tasca procurin:

- 1.º Parlar d'allò que es pugui parlar.
- 2.º Tractar especialment qüestions sindicals i de propaganda de les doctrines socialistes.
- 3.º Exposar els temes amb la major claretat i concisió possibles, i
- 4.º Escriure en quartel·les per una sola cara i deixant els interlineats ben amples a fi que podem fer-hi al damunt les eventuals correccions ortogràfiques.

Als nostres amics!

JUSTÍCIA SOCIAL és un periòdic de desinteressats ideals renovadors que ha de viure iòlament de l'entusiasme de la minoria d'homes conscients i generosos.

La premsa industrial té mil camins comercials, nobles o no, per a assegurar el seu manteniment.

La premsa chantagista viu amb negocis vils i amb subvencions tèrboles.

La premsa anònima d'odis i escàndols és mantinguda per les baixes passions de la generalitat i protegida per la tafaneria dels inconscients.

La premsa confessional és nodreix de l'ignorància i de la mala fe dels homes.

La premsa pornogràfica s'engreixa i prospera amb les turpituds patològiques de la humana bestialitat.

La premsa esportiva, per comptes de servir l'honorable lloc secundari que li correspon, amenaça envair-ho tot per l'abrandament d'una moda que absorbeix tota la vida espiritual de certa joventut de peus grossos i cervell petit.

La premsa política burgesa té el viure assegurat per les grans empreses i pels vivitors de la política que exploten les sagrades dolors del poble.

La PREMSA D'IDEES GENEROSES té de viure només de l'adhesió dels homes que pensen generosament.

A vosaltres ens adrecem!

Als obrers conscients, als intel·lectuals nobles, als estudiants dignes, als homes que pensen i sofreixen!

Cumpliu el vostre deure!

Llegiu i propagueu

JUSTÍCIA SOCIAL

col·laborant-hi, suscrivint-vos-hi, fent subscriptors, recaptant donatius.

Si ems acompanya el vostre entusiasme farem del nostre setmanari una ampla tribuna digna de l'esforç de tots.

No oblideu els obstacles que la situació política actual posa en el nostre camí ascendent.

JUSTÍCIA SOCIAL és la veu del Poble.
Es publica tots els dissabtes. Preu: 15 cts.

Per a ajudar a JUSTÍCIA SOCIAL:

45.ª llista de quantitats rebudes:

Ciutat.— R. C., 2 ptes.; I. A., 5; S. C., 2; J. C., 25; M. C., 2; M. V., 10; M. R., 10; J. A., 5; J. B., 1.
Total. . . . 62 ptes.
A tots el nostre agraiment.

HUMANITAT

La humanitat és la resultat de la totalitat dels homes; el món, la resultat del conjunt de les forces. Freqüentment, aquestes forces estan en oposició i, mentre cerquen la seva destrucció mútua, la Natura les sosté i posa un altre cop en joc. Des del treball material més íntim fins l'expressió més elevada del nen, fins els accents de l'orador més eloqüent, des de les querelles dels escolars fins les enormes guerres que donen per resultat la conquesta d'imperis, des de la benevolència més lleugera fins l'amor més immensa, des de la passió més violenta, des del sentiment més senzill de la presència material fins la presència més indefinible de l'avenir espiritual més llunyà, tot, absolutament tot, està contingut en l'home i tot exigeix ésser perfeccionat, i no en un individu isolat, sinó en el conjunt d'individus. Tota facultat és important i ha d'ésser engegada cap a la perfecció. Si aquesta no s'ocupa d'altre cosa que de lo bell, i aquell altre atén únicament lo útil, entre ambdós formen un home complet. Lo útil pren alé per ell mateix, però lo bell necessita que li donguin alé des de fóra, perquè són pocs els que ho posseeixen, són pocs els que tenen necessitat de lo bell.

Goethe

"Company!"

per Maimon Gorki
PREU: 10 cèntims
Demanau aquest interessant fullat a l'Administració de JUSTÍCIA SOCIAL.

Justicia Social
SETMANARI SOCIALISTA
2.ª època
CIÈNCIES - LITERATURA - ARTS
REDACCIÓ:
Carrer de Guàrdia, 14, pral. - BARCELONA
ADMINISTRACIÓ:
Morcil·l, Roda, Llovera, 13. - REUS
REDACTORS I COL·LABORADORS:
Gabriel Alomar - Serra i Moré i Josep Comaposada - Alfons Maseras - Dr. Agudé Miró - Cristóbal For de Domènec - J. Carné Ribalta - J. Llorens i Artigas - Dr. E. Mira - J. de C. Serra Ràfols - Dr. Joaquim Xirali - Francisco X. Casals - "Apa" - Rosend Viladomat - Sira Llorens - Manuel Galy "Galdric" - Muriel Vidal - Ferran Cullit - B. Farré - Josep Ricart i Sala - Manuel Escorcia - Dr. J. Batlle Argó - J. Recasens Mercadé - Rafael Campalans - Francesc Gandia - Dr. Josep Amorós - Enlli Saletà - "Shim" - F. Calandás - Josep M. de Sureda - J. Roure i Torrent - Manuel Alomàr i Gusari - Dr. Cosme Rojas - Ignaci Iglesias - Roc Guinard - Pulp Pulgades - Joan Pregoner - Balaguer Baró - R. Rafols Caimí - Jaume Cardús - J. Durán i Guàrdia - Joan Forment.
REDACTORS-CORRESPONSABLES:
Albert Schneebarger - Rafael Williams, França
Joan Comorera - Argentina Carlotó Coleres - Xile René L'yt - Bèlgica Roberto Márvasi - Itàlia Dr. Andrés Ovejero - Madrid
PREUS D'ABONAMENT:
Catalunya i Províncies:
Trimestral, 250 ptes. - Mig any, 450 ptes.
Un any, 8 ptes.
Estranger:
Mig any, 575 ptes.
Un any, 1050 ptes.
JUSTÍCIA SOCIAL és ñic periòdic socialista que es publica a Catalunya. Tenu el deure d'ajudar-lo.
SUSCRIVIU-VOS-HI personalment a la redacció, a l'Administració, o bé tramitant l'import de l'abonament a l'Administració, amb segells de correu, gir postal, etc.

Correspondència administrativa
París.—C. C.— Rebudes 575 ptes., suscrip. abril 1926.
Pineha.—M. S. i M.—Idem 20: 1050 paquets N.º C. i el restant per "lletres" —300 ptes. extra i 200 ptes. de portes i de correu.
M.º Nacional.—Reus